

само за него. А другитѣ братчета и сестричета, заедно съ гоститѣ се задоволяваха само съ хубавитѣ ястия и сладкиши, които слагаха на трапезата прѣзъ цѣлия день.

— Сжщо както правятъ нашитѣ родители, пришепна тихо голѣмиятъ Кръстьо.

— А на края на годината царьтъ и царицата устрояваха за всичкитѣ си дѣца единъ общъ празникъ, на когото се радватъ всички християне. Кой ли е този празникъ? запита дѣдо Сава своитѣ внучета.

— Коледа! Коледа! веднага избѣбраха седемъ тѣнки гласчета.

— Една година ето що се случи съ царя и царицата срѣщу голѣмия празникъ: Малкитѣ князчета и княгини слушаха чуднитѣ приказки на дѣда си, а тѣ украсяваха въ съсѣдната стая *Коледната елха*. Накичиха ѝ клонетѣ съ свѣщи, украшения, играчки и др. и се приготвиха да отидатъ да повикатъ дѣцата си, да дойдатъ при елхата. Но въ това врѣме тѣ видѣха една свѣтла фигура, прилична на красива мома.

— Коя си ти? запита я смутено царьтъ.

— Азъ съмъ ангелътъ на *милосърдието*, отговори засмѣно фигурата. Прати ме *Царьтъ на Великия празникъ* да ви съобщи, че на вашитѣ порти *отдавна* тропа *сиромашията*, ала нѣма кой да ѝ отвори.

— Нашитѣ порти сж отворени всѣки день за сиромаситѣ, добави царицата; но сега е нощъ, затова сме ги затворили. Ако на свѣта нѣмаше разбойници, ние ги бихме държели отворени и нощѣ.